

Seven is Glazura dankbaar:

“Ik begrijp nu pas goed wat humor is!”

(Risa, 1 augustus 2002) Ze bracht achttien dagen onder primitieve omstandigheden door op een ijsplaneet. Ze werd aangevallen door een ijsbeer, kwam nog net niet van de honger om, en liet zich opwarmen door Quark. En vlak voor de samenvoeging blijken al die ontberingen voor niets te zijn geweest. Seven of Nine is als negende in de NKSF-Survivorreeks weggestemd.

Je zou verwachten dat ze eenmaal terug in het Survivorhotel op Risa teleurgesteld zou zijn, maar Seven zit om de haverklap te giechelen tijdens het interview. *Wat*, vragen we ons af, is er nou zo leuk?

“Misschien vertel ik het straks,” belooft ze, als ze even uitgelachen is. Nog nahikkend grijpt ze naar haar hoofd. “Oh, ik krijg hoofdpijn van dat lachen. Mijn lichaam is het nog niet gewend.”

Is lachen zo nieuw voor haar?

Ze knikt. “Ik beschouwde het leven altijd zeer serieus, en pas tijdens Survivor heb ik me gerealiseerd dat humor noodzakelijk is om te overleven. Zonder humor hadden we het nooit gered op Glazura.”

Een leuk team dus?

“Glazura was een fantastisch team. Wat er ook gebeurde, iedereen bleef grappen maken. Zelfs toen we bijna stierven van de honger, zelfs toen er gewonden vielen werd er nog gelachen. Het heeft even geduurd, maar ik begrijp nu dat juist die humor ons heeft gered.”

Kan ze een voorbeeld noemen zodat wij mee kunnen lachen?

Ze giechelt weer. “Het was vaak heel erg flauw. ‘Je had erbij moeten zijn’ is geloof ik de goede uitdrukking. Bijvoorbeeld het feit dat het ijsbeervel van Giles zo onder de vlooiën zat dat het ’s nachts uit zichzelf door de iglo heen ging lopen. Op zich was dat niet leuk, maar we hebben erom geschaterd. Ezri heeft zelfs in haar broek geplast van het lachen.” Ze giert het weer uit: “Vervolgens bevroor haar broek, en Tom en ik hebben hem van haar lijf af moeten snijden.”

Maar was het niet vreselijk afzien in die kou?

“Oh nee,” zegt ze. “Als we het heel koud kregen kropen we met z’n allen onder de dekens en berenvellen, en we vertelden elkaar grappige verhalen. Vooral Tom was daar erg goed in.”

Het vertrek van Tom was bepaald een klap voor het team. Bleef het daarna toch nog leuk?

“Oh, ik krijg hoofdpijn van dat lachen.”

“Ach,” glimlacht ze. “Inmiddels had ik goed geleerd wat relativeren is.” Ze grinnikt. “En Quark en ik hebben elkaar een beetje getroost.”

Nou dachten wij dat ze haar zinnen al een tijdje geleden op Chakotay had gezet. We vragen het heel voorzichtig.

Ze krijgt zo ongeveer de slappe lach. “Owowoh,” brengt ze uit terwijl de tranen over haar gezicht lopen. “Grappig!”

We snappen het niet, en wachten beleefd totdat ze weer hele zinnen kan produceren.

“Ik ging bij Chakotay op bezoek vanavond,” zegt ze, de tranen uit haar ogen wrijvend. “Ik dacht dat

hij het misschien wel leuk zou vinden me te zien.”

“En?” vragen we.

In plaats van antwoord te geven gebaart ze dat we mee moeten lopen, haar hotelkamer uit, de gang door, en vervolgens een andere hotelkamer in. Het is er halfdonker en uit de slaapkamer komen wat vreemde geluiden. Als we stilletjes naar binnen sluipen struikelen we bijna over een hoop kleren. We tellen twee Starfleetuniformen, met rode stof op de schouders.

“Chakotay en Tom?” piepen we verrast.

Seven wijst op de slaapkamer, en heel voorzichtig steken we ons hoofd om de deur.

Aha! Het heeft dan meer dan zeven jaar geduurd, maar het is er toch nog van gekomen! Janeway met Chakotay!

We sluipen weer terug en vinden Seven in een stuip van de lach op de gang.

“Leuk he?” giert ze.

Het heeft dan meer dan zeven jaar geduurd, maar het is er toch nog van gekomen!

We lachen met haar mee, blij dat Survivor zoveel mensen blij weet te maken.